

JIM THOMPSON

L'ASSASSÍ DINS MEU

TRADUCCIÓ
D'ALBA DEDEU

 efadós[®]

L'ASSASSÍ DINS MEU

Primera edició: maig del 2018

© Jim Thompson, dels textos

D'acord amb l'autor,
c/o BAROR INTERNATIONAL, INC.,
Armonk, Nova York, EUA

© Alba Dedeu Surribas, de la traducció al català

Títol original: The killer inside me

© Sagar Fornies, de la il·lustració de la coberta

© Editorial Efadós, d'aquesta edició

Carrer d'Edison, 3 · Nau A
Polígon industrial les Torrenteres
08754 El Papiol (Baix Llobregat)
Telèfon 93 673 12 12
efados@efados.cat
www.efados.cat

© Editorial Efadós, de la col·lecció

Biblioteca Andreu Martín

Direcció de la col·lecció:
Andreu Martín Farrero

Coordinació de la col·lecció:
Judit Terradellas Saurí

Assessorament lingüístic:
M. Neus Doncel Saumell

ISBN 978-84-16547-97-5

DL B 8647-2018

Imprès a Catalunya

Tota forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, salvant l'excepció prevista per la llei. Si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra, dirigiu-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics) - www.cedro.org

M'havia acabat el tros de coca i m'estava prenent la segona tassa de cafè quan el vaig veure. El tren de mercaderies de mitjanit havia arribat feia uns quants minuts i l'home mirava a dins des d'un extrem de la finestra del restaurant, l'extrem més proper a l'estació, fent-se visera amb la mà i parpellejant enlluernat. Va veure que l'observava i la seva cara es va tornar a perdre en la foscor. Però jo sabia que encara hi era. Sabia que s'esperava. Els vagabunds sempre em consideren una presa fàcil.

Vaig encendre un cigar i em vaig aixecar lliscant tamboret avall. La cambrera, una noia nova de Dallas, se'm va quedar mirant mentre em cordava l'abric.

—I ara, si ni tan sols porta pistola! –va fer, com si em digués una cosa que jo no sabia.

—No –vaig somriure–. Ni pistola, ni porra, ni res d'això. Per què n'hauria de dur?

—Però si és un poli... és a dir, un ajudant del xèrif! I si un delinqüent volgués engegar-li un tret?

—Aquí a Central City no hi tenim gaires delinqüents, senyora –vaig dir–. I, de tota manera, les persones són persones, fins i tot si van una mica desencaminades. Si no els fas mal, no et faran mal. Escoltaran les teves raons.

La noia va fer que no amb el cap, els ulls esbatanats de la sorpresa, i jo me'n vaig anar sense presses cap a la part del davant. L'amo va empènyer cap a mi els diners que jo havia deixat sobre la

barra i hi va posar un parell de cigars al damunt. Em va tornar a donar les gràcies per haver-me ocupat del seu fill.

—Ara és un altre nano, Lou –va dir, ajuntant una mica les paraules com fa la gent de fora—. Passa les nits a casa; a l'escola li va bé. I sempre parla de tu... sempre diu que l'agent Lou Ford és molt bon home.

—Jo no vaig fer res –vaig dir—. Només vaig parlar amb ell. Li vaig mostrar una mica d'interès. Qualsevol altra persona hauria pogut fer tant com això.

—Només tu –va dir ell—. Com que ets bo, fas que els altres ho siguin.

Ell hauria estat ben content d'acabar aquí, però jo no. Vaig posar un colze a la barra, encreuant un peu per darrere l'altre, i vaig fer una pipada llarga i lenta al cigar. Aquell paio m'agradava –o, almenys, tant com m'agrada la majoria de la gent—, però era massa bo per deixar-lo anar. Educat, intel·ligent: els païos així són els que em tiren.

—Bé, deixa que et digui –vaig fer, arrossegant les paraules exagerant l'accent local—, deixa que et digui que, al meu parer, tal faràs tal trobaràs, a la vida.

—Hum –va dir ell, posant-se nerviós—, em sembla que tens raó, Lou.

—L'altre dia rumiava, Max; i tot d'una se'm va acudir una cosa genial. Va ser com si em caigués del cel: tal eres de petit, tal seràs de gran. Em va venir així. Tal eres de petit, tal seràs de gran.

El seu somriure s'anava tornant forçat. Sentia el grinyol que li feien les sabates en moure neguitosament els peus. Si hi ha alguna cosa pitjor que un plom, és un plom carrincló. Però, com et pots espolsar un home cordial i amable que et donaria la camisa si l'hi demanessis?

—Em sembla que hauria d'haver estat professor universitari, o una cosa així –vaig fer—. Fins i tot mentre dormo intento resoldre problemes. Com aquella onada de calor que vam tenir fa unes quantes setmanes; molta gent es pensa que és l'alta temperatura el que provoca tanta xafogor. Però no és així, Max.

No és la temperatura, sinó la humitat. Estic segur que no ho sabies, oi que no?

L'home es va escurar la gola i va balbucejar que el necessitaven a la cuina. Jo vaig fer veure que no el sentia.

—Una altra cosa sobre el temps –vaig dir—. Tothom en parla, però ningú no fa res. Però potser és millor així. Després de la tempesta ve la calma, o, almenys, jo ho veig així. Perquè, si no tinguéssim pluja, no tindríem arcs de Sant Martí, oi que no?

—Lou...

—Bé –vaig dir—, em sembla que val més que toqui el dos. Tinc un bon grapat de coses per fer i no vull anar amb presses. Contra més pressa, més vagar, al meu parer. A mi m'agrada fer les coses a poc a poc i amb bona lletra.

Allò era fer-los entrar amb calçador, però no me'n podia estar. Aporrinar la gent d'aquella manera era gairebé tan satisfactori com fer-ho de l'altra, la de debò. La que m'havia escarrassat a oblidar, i que gairebé havia oblidat, fins que la vaig conèixer a ella.

Pensava en ella quan vaig sortir a la nit fresca de Texas Occidental i vaig veure el vagabund, que m'esperava.

Central City es va fundar el 1870, però no es va convertir en una ciutat, quant a grandària, fins fa uns deu o dotze anys. Havia estat un nucli de transport d'una gran quantitat de bestiar i d'una mica de cotó; i en Chester Conway, que va néixer aquí, hi va establir la seu principal de la Conway Construction Company. Però fins i tot llavors no deixava de ser un poblet espaiós en una carretera de Texas. Aleshores va venir la bonança del petroli, i gairebé de la nit al dia la població es va disparar fins a 48.000 habitants.

El cas és que la ciutat s'havia desplegat en una petita vall entre nombrosos turons i realment no hi havia gens d'espai per als nouvinguts, que es van escampar aquí i allà amb les seves llars i els seus negocis i ara ocupaven un terç del comtat. Això no és una cosa inusual en aquests territoris rics en petroli; si mai vens per aquí, veuràs moltes ciutats com la nostra. En aquests municipis no hi ha cap cos de policia urbana regular, només un o dos algtzirs. L'oficina del xèrif del comtat cobreix tant la ciutat com la resta del territori.

Ens en sortim molt bé, o, almenys, això és el que nosaltres creiem. De tant en tant, però, les coses se surten una mica de mare i hem de fer una sessió de neteja. Va ser durant una d'aquestes sessions de neteja, fa tres mesos, que la vaig conèixer.

—Es diu Joyce Lakeland —em va dir en Bob Maples, el xèrif—. Viu unes quatre o cinc milles enllà seguint la carretera de Derrick, just després de l'antiga granja Branch. S'està en una caseta tota bufona allà dalt, rere un bosquet de roures.

—Em sembla que ja sé quin lloc és —vaig dir—. La senyora es dedica a l'ofici, Bob?

—Bé..., em sembla que sí, però ho fa amb molta discreció. No en fa pas un gra massa, i tampoc no rep jornalers o pastors. Si no fos que alguns d'aquests predicadors que corren per la ciutat m'inflen el cap, no la molestaria en absolut.

Em vaig preguntar si ell mateix se'n beneficiava i vaig decidir que no. Potser no tenia una intel·ligència extraordinària, en Bob Maples, però era un home honest.

—Què he de fer, doncs, amb aquesta Joyce Lakeland? —vaig preguntar—. Li dic que ho deixi estar un quant temps o que se'n vagi a un altre lloc?

—A veure... —en Bob es va gratar el cap arrufant les celles—. No ho sé, Lou. Només... bé, tu només ves-hi, apama-la, i pren tu mateix una decisió. Ja sé que ho faràs amb tacte, amb tant de tacte i tanta delicadesa com podràs. I sé que pots ser ferm quan ho has de ser. Ves-hi, doncs, i a veure què et sembla. Jo et donaré suport en la decisió que prenguis.

Quan vaig arribar allà, eren cap a les deu del matí. Vaig aparcar el cotxe al jardí, deixant-lo arrambat en un racó per poder fer la volta fàcilment. La matrícula de la policia del comtat no quedava a la vista, però no ho vaig fer expressament. Havia d'anar així, i punt.

Vaig caminar cap al porxo sense presses, vaig trucar a la porta i vaig fer una passa enrere traient-me el barret Stetson.

Em sentia una mica incòmode. Amb prou feines sabia què li diria. Perquè pot ser que siguem una mica antiquats, però el nostre patró de conducta no és el mateix que tenen, per exemple, a l'Est o a l'Oest mitjà. Aquí diem «sí, senyora» i «no, senyora» a tota persona que dugui faldilles; tota persona blanca, vull dir. Aquí, si sorprèn un home amb els pantalons abaixats, li demanes disculpes... fins i tot si l'has d'arrestar tot seguit. Aquí has de ser un home, un home i un cavaller, o no ets res. I que Déu t'ajudi si no ho ets.

La porta es va obrir tres o quatre centímetres. Al cap d'un moment es va obrir del tot i ella es va quedar allà plantada mirant-me.

—Sí? —va dir amb fredor.

Portava uns pantalons curts de pijama i un jersei de llana; tenia els cabells castanys esbullats com la cua d'un anyell i la cara sense maquillar tota somnolenta. Però res d'això no tenia importància.

No hauria importat que sortís arrossegant-se d'una cort de porcs embolicada en un sac de jute. Això sí que ho tenia.

Va badallar obertament i va tornar a dir «Sí?», però jo encara no podia parlar. Suposo que me la mirava amb la boca oberta com un noi de pagès. Això va ser fa tres mesos, recorda-ho, i jo no havia tingut el mal des de feia gairebé quinze anys. Des que tenia catorze anys.

No era gaire més alta d'un metre i mig i devia pesar poc més de quaranta-cinc quilos, i el coll i els turmells se li veien un xic massa primos. Però això era igual. Era perfectament igual. El bon Déu ja li havia posat la carn allà on havia de fer patxoca de debò.

—Oh, valga'm Déu! —es va posar a riure de cop i volta—. Passa. No acostumo a fer-ho tan d'hora, però... —va aguantar la porta mosquitera oberta i em va fer un gest. Jo vaig entrar i ella va tancar la mosquitera i després la porta amb clau.

—Em sap greu, senyora —vaig dir—, però...

—No hi fa res. Però abans m'hauré de prendre un cafè. Vest-te'n a la part del darrere.

Vaig travessar el petit rebedor fins al dormitori sentint, neguitós, el soroll que feia ella en omplir la cafetera d'aigua per al cafè. Havia actuat com un capsigrany. Seria difícil mostrar fermesa amb ella després d'un començament com aquell, i alguna cosa em deia que n'hauria de mostrar. No sabia per què; encara ara no ho sé. Però en vaig ser conscient des del principi. Aquella senyoreta agafava el que li venia de gust i no es molestava gens a mirar quant costava.

Bé, recai; només era una sensació que tenia. S'havia portat bé i tenia una caseta tranquil·la i acollidora. Vaig decidir que la deixaria fer, almenys de moment. Per què no? Però llavors, per casualitat, vaig donar una ullada al mirall del tocador i vaig veure per què no. El calaix de dalt de tot era una mica obert, i el mirall, lleugerament inclinat. I una cosa són les senyores que es dediquen a l'ofici, i una altra cosa són les que s'hi dediquen i tenen armes.

La vaig treure del calaix, una automàtica del calibre 32, just quan ella entrava amb la safata del cafè. Els ulls li van espurnejar i va deixar la safata sobre una taula amb un cop sec.

—Què fas amb això? –va cridar.

Em vaig descordar l'abric i li vaig ensenyar la placa.

—Soc de l'oficina del xèrif del comtat, senyora. Què hi fa, vostè, amb això?

Ella no va dir res. Es va limitar a agafar la seva bossa del tocador, la va obrir i en va treure un permís. L'havien expedit a Fort Worth, però tot plegat era prou legal. Aquesta mena de coses se solen considerar vàlides entre una ciutat i una altra.

—Estàs satisfet, poli? –va fer ella.

—Suposo que està bé, senyoreta –vaig dir jo—. I em dic Ford, no pas «poli» –li vaig fer un ampli somriure, però no me'l va tornar. L'havia clavada, amb la meva intuïció respecte a ella. Un minut abans havia estat del tot disposada a anar-se'n al llit amb mi, i el fet que jo no hagués tingut ni un cèntim no li hauria importat gens, segurament. Ara estava disposada a una altra cosa, i tampoc no li importava gens si jo era un poli o Jesucrist.

Em vaig preguntar com havia viscut tant.

—Cagumdena! –va dir amb menyspreu—. El paio més ben plantat que he vist mai i resulta que és un coi de poli tafaner. Quant? No m'ho faig amb polis, jo.

Vaig sentir que la cara se'm posava vermella.

—Senyora –vaig dir—, això és una mica descortès. Només he vingut per parlar una estona.

—Tros d'imbècil –va cridar—. T'he preguntat què volies.

—Si m'ho demana així –vaig replicar—, l'hi diré. Vull que, quan es pongui el sol, sigui fora de Central City. Si l'enxampo aquí més tard que això, la detindré per prostitució.

Vaig agafar el meu barret amb un gest bruscat i vaig fer cap a la porta. Ella es va posar davant meu, barrant-me el pas.

—Ets un fill de puta fastigós. Ets...

—No em digui això –vaig fer—. No em digui això, senyora.

—Doncs t'ho he dit! I t'ho diré una altra vegada! Ets un fill de puta, un cabró, un proxeneta...

Vaig intentar apartar-la per passar. Havia de sortir d'allà. Sabia què passaria si no sortia d'allà i no podia deixar que passés. Hauria pogut matar-la. Hauria pogut fer-me venir *el mal* altre cop.

I, fins i tot si no passava ni l'una cosa ni l'altra, estaria acabat. Ella parlaria. Cridaria fins que li esclatés el cap. I la gent començaria a pensar, a pensar i a fer-se preguntes sobre aquella vegada, feia quinze anys.

Em va clavar un parell de bufetades tan fortes que em van xiular les orelles, primer a un costat i després, a l'altre. Me'n va clavar unes quantes més. Em va fer saltar el barret. Em vaig ajupir per collir-lo i ella em va etzibar un cop de genoll sota la barbeta.

Vaig caure enrere sobre els talons i vaig anar a parar de cul a terra. Vaig sentir una rialla maligna i tot seguit una altra rialla com de disculpa. Va dir:

—Ostres, xèrif, no volia... jo... M'ha fet enrabiatar tant que jo... jo...

—És clar –vaig somriure. Començava a veure-m'hi altra vegada i a recuperar la veu—. És clar, senyora, ja sé què ha passat. Jo mateix solia posar-me així. Doni'm un cop de mà, si us plau.

—No-no em farà mal?

—Jo? I ara, senyora.

—No –va dir, i va semblar gairebé decebuda—, ja sé que no me'n farà. Es veu d'una hora lluny que és massa bon jan –llavors es va acostar lentament a mi i em va oferir totes dues mans.

Em vaig aixecar tot sol. Li vaig agafar els canells amb una mà i li vaig clavar un ventallot. Es va quedar mig estabornida, però jo no la volia del tot estabornida. La volia prou conscient perquè entengués què li passava.

—No, reina –els llavis se'm van replegar deixant veure les dents—. No et farà mal. No se m'acudiria fer-te mal. Només t'estomacaré fins que et quedi el cul en carn viva.

Ho vaig dir, ho deia de debò, i gairebé ho vaig fer.

Amb una estrebada li vaig cobrir la cara amb el jersei, fent-hi un nus a la punta. La vaig llançar sobre el llit, li vaig arrencar els pantalons curts i els vaig fer servir per lligar-li els peus.

Em vaig treure el cinturó i el vaig aixecar per sobre del meu cap...

No sé quant de temps va passar abans que m'aturés, abans que recuperés el seny. Només sé que el braç em feia un mal espantós, el

darrere de la noia era un sol blau enorme i jo estava mort de por; tant com ho pot estar un home sense morir-se.

Li vaig deixar anar els peus i les mans, i li vaig estirar el jersei del cap. Vaig mullar una tovallola amb aigua freda i l'hi vaig passar pel cos. Li vaig abocar cafè entre els llavis. I, mentre feia tot això, li parlava, li suplicava que em perdonés, li deia fins a quin punt em sabia greu.

Em vaig posar de genolls al costat del llit i vaig continuar suplicant i disculpant-me. Al final, les parpelles se li van moure una mica i es van obrir.

—N-no... –va xiuxiuejar.

—No ho faré –vaig dir–, li juro que mai més no...

—No parlis –va fregar els seus llavis contra els meus–. No diguis que et sap greu.

Em va fer un altre petó. Va començar a maldar per treure'm la corbata i la camisa; m'anava traient la roba després que gairebé l'escorxés de viu en viu.

L'endemà hi vaig tornar, i també el dia després. Hi tornava una vegada i una altra. I va ser com si el vent hagués atiat un foc a punt d'apagar-se. Vaig començar a burxar la gent amb aquelles frases insulses; la burxava per no fer una altra cosa. Vaig començar a pensar a passar comptes amb en Chester Conway, de la Conway Construction Company.

No diré que no ho havia pensat abans. Potser m'havia quedat a Central City tots aquells anys únicament perquè esperava poder-m'hi tornar. Però, si no hagués estat per ella, em sembla que mai no hauria fet res. Ella havia fet que el vell foc tornés a cremar. Fins i tot em va ensenyar com manegar-m'ho amb en Conway.

Ella no en va ser conscient, però em va donar la resposta. Va ser un dia, o més ben dit una nit, unes sis setmanes després que ens coneguéssim.

—Lou –va dir–. No vull continuar així. Marxem plegats d'aquesta ciutat de mala mort, només tu i jo.

—I ara, que t'has begut l'enteniment? –vaig dir. Ho vaig dir abans de poder-me refrenar–. Et penses que jo... que jo...

—Endavant, Lou. Que senti com ho dius. Digue'm –i va començar a arrossegar les paraules– quina família més respectable que sou, tots els Ford. Digues: «a cap de nosaltres no se'ns acudiria mai viure amb una pobra meuca com vostè, senyora. Nosaltres, els Ford, no som així, senyora».

Aquest era un dels motius, un dels principals. Però no era la cosa més important. Jo sabia que ella m'estava portant pel mal camí; sabia que, si no parava aviat, no podria parar mai. Acabaria en una cel·la o a la cadira elèctrica.

—Digue-ho, Lou. Digue-ho, que jo diré una altra cosa.

—No m'amenacis, reina –vaig dir jo–. No m'agraden les amenaces.

—No t'amenazo. T'ho dic. Et penses que ets massa bo per a mi..., i jo... jo...

—Endavant. Ara et toca a tu dir-ho.

—No voldria fer-ho, Lou, estimat, però no penso renunciar a tu. Mai, mai, mai. Si ara ets massa bo per a mi, faré per manera que no ho siguis.

Li vaig fer un petó, un petó llarg i violent. Perquè, tot i que la meva reina no ho sabia, ja era morta, i d'alguna manera no l'hauria pogut estimar més.

—Vejam, reina –vaig dir–, estàs tota trasbalsada per no res. Jo pensava en el problema dels diners.

—Jo en tinc uns quants. En puc obtenir més. Molts més.

—Ah, sí?

—Sí, Lou. Sé que puc! Està boig per mi i és un idiota rematat. Estic segura que si son pare cregués que m'hi vull casar...

—Qui? –vaig preguntar–. De qui parles, Joyce?

—De l'Elmer Conway. Saps qui és, oi que sí? El fill d'en Chester...

—És clar –vaig dir–. És clar; els conec perfectament, els Conway. Com els penses engalipar?

En vam parlar mentre jèiem plegats al seu llit, i de fora, d'algun lloc enmig de la nit, una veu semblava xiuxiuejar-me que m'ho tragués del cap: *treu-t'ho del cap, Lou; encara no és massa tard si ho deixes ara*. I ho vaig provar, Déu sap que ho vaig provar.

Però just després d'allò, just després d'aquella veu, la mà d'ella va agafar la meua i s'hi va començar a acariciar els pits; i gemegava i s'estremia... i ja no m'ho vaig treure del cap.

—Bé –vaig dir al cap d'una estona–, suposo que pot rutllar. Al meu parer, si, d'entrada, una cosa no resulta, cal tornar-ho a provar.

—Sí, estimat?

—Dit d'una altra manera –vaig fer–, voler és poder.

Ella es va regirar una mica i tot seguit va deixar anar una rialleta.

—Oh, Lou, ets un carrincló empedreït! Em fas petar de riure!

...El carrer era fosc. M'havia quedat plantat unes quantes portes enllà del cafè, i el vagabund s'estava plantat mirant-me. Era un paio jove, més o menys de la meua edat, i duia un vestit que en un altre temps devia haver fet goig.

—I doncs, què me'n dius, company? –deia–. Què et sembla, eh? He tingut una mala ratxa que, si no arreplego alguna cosa per menjar aviat, per Déu que...

—Alguna cosa que t'escalfi, oi? –vaig dir.

—Exacte, qualsevol cosa, qualsevol cosa amb què em puguis ajudar; t'ho...

Em vaig treure el cigar de la boca amb una mà i vaig fer veure que em portava l'altra a la butxaca. Llavors li vaig agafar el canell i li vaig aixafar la punta del cigar al palmell.

—Cagumdena, company! –va renegar i es va apartar de mi amb un gest bruscat. Què collons et passa?

Jo vaig riure i li vaig ensenyar la placa.

—Fot el camp –vaig dir.

—I tant, company, i tant –va dir, mentre començava a retirar-se. No semblava ni gaire espantat ni gaire enfurismat, sinó més encuriolit que cap altra cosa–. Però val més que vigilis amb aquestes coses, company. T'asseguro que val més que vigilis.

Va fer mitja volta i se'n va anar cap a les vies del tren.

Me'l vaig quedar mirant, amb una mena de sensació entre la nàusea i el tremolor, i tot seguit vaig pujar al cotxe i em vaig dirigir a l'edifici dels sindicats.

L'edifici dels sindicats de Central City era en un carrer lateral, un parell d'illes de cases enllà de la plaça dels jutjats. No era gaire vistós: tenia dos pisos i era d'obra vista; la planta baixa estava llogada a una sala de billars, i les oficines sindicals i la sala de reunions eren al pis de dalt. Vaig pujar les escales i vaig travessar el passadís fosc fins a l'altra punta, on una porta s'obria a alguns dels despatxos més acollidors i espaiosos. El rètol al vidre deia:

CENTRAL CITY, TEXAS
Consell del sector de la construcció
Joseph Rothman, president

i en Rothman em va obrir la porta abans que tingués temps de fer girar el pom.

—Anem cap a la part del darrere –va dir estrenyent-me la mà–. Et demano disculpes per haver-te fet venir tan tard, però, com que ets funcionari i tot això, he pensat que valia més així.

—És clar –vaig assentir amb el cap desitjant haver-me pogut estalviar la visita del tot. Per aquí, la llei és clarament favorable a un dels bàndols, i jo ja sabia de què em volia parlar.

Era un home d'uns quaranta anys, baix i robust, amb uns ulls negres i penetrants i un cap que semblava massa voluminós per al seu cos. Duia un cigar a la boca, però, després de seure al seu escriptori, el va deixar i va començar a cargolar un cigarret. El va encendre i va bufar una mica de fum sobre el llumí evitant mirar-me.